

Уродена-та суровость на нѣкогашъ изгна-ни сега ся изново повърна и чрезъ отмъщение-то весма възвиси; и това изгледваше като нѣ-какъвъ гражданскій бой, въ кой-то престава всѣкоя върховна власть.

Забѣгна-ти-тъ спахи бѣхъ принудени да търсятъ помощъ въ Цариградъ; тѣй сѣщо и кнезове-тѣ не бѣхъ изгубили всичко още дър-зновение, за да ся съберятъ въ единъ манастиръ, гдѣ-то и написахъ едно писмо на Султанъ-тѣ, въ кое-то му ся тѣжахъ: „Мы сме отъ даи-тѣ опленени, и до тамъ вече докарани, да сме при-нудени само съ лико да ся опасваме; обаче безбожни-тѣ насилници и съ това не ся задо-воляватъ: нѣ още ни вадятъ души-тѣ, безче-стятъ законъ-тѣ, и газятъ ни честность-тѣ; ни единъ мажъ ние отъ своѣ-тѣ собственѣ же-нѣ господарь, нито единъ отецъ отъ дѣщерѣ си, нито единъ братъ отъ сестрѣ си; мана-стиры-тѣ църковы-тѣ, калугеры-тѣ, попове-тѣ, всичко обезчестено; ако си Ты още нашъ царь, дойди и освободи ны отъ тѣя злодѣйцы; ако нещешъ пакъ, кажи ни поне, че да избѣгамы или по планины-тѣ и горы-тѣ, или пакъ да си свършимы животъ-тѣ въ рѣки-тѣ.“ Тѣхна-та жалба неостана на празно, защото нѣкой си Видайчъ Ибраимъ-ага, кого-то бѣше ранилъ внукъ-тѣ му, и она Хасанъ бей, на кого-то завѣра-та злѣ испадна, бѣхъ побѣгна-ти и два-ма-та въ Цариградъ и подпомогнахъ тѣжбѣ-тѣ на народъ-тѣ. Успѣхъ-тѣ на даи-тѣ докара имъ сега по-голъмо зло. На Султанъ-тѣ сега нищо небѣше останало въ очи-тѣ, нѣ да обезбѣди народъ-тѣ и подданицы-тѣ си, и закани ся на